

ὄν γόνον ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἀπάσας.
 Ἐνθ' ἦ τοι πρώτην Τυρῶ ἴδον εὐπατέρειαν, 235
 ἢ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔχγονος εἶναι,
 φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδαο·
 ἢ ποταμοῦ ἠράσασατ', Ἐνιπῆος θείοιο,
 ὅς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἴησι,
 καὶ ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα. 240
 τῷ δ' ἄρα εἰσάμενος γαιήοχος ἐννοσίγαιος
 ἐν προχοῆς ποταμοῦ παρελέξατο δινήεντος·
 πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιστάθη οὔρει ἴσον,
 κυρτωθέν, κρύψεν δὲ θεὸν θνητὴν τε γυναῖκα.
 λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν. 245
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα,
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῶ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε·
 «Χαῖρε, γύναι, φιλότῃτι, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
 τέξεις ἀγλαὰ τέκνα, ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ
 ἀθανάτων· σὺ δὲ τοὺς κομέειν ἀτιταλλέμεναί τε. 250
 νῦν δ' ἔρχου πρὸς δῶμα, καὶ ἴσχεο μηδ' ὀνομήνης·
 αὐτὰρ ἐγὼ τοί εἰμι Ποσειδάων ἐνοσίχθων.»
 Ὡς εἰπὼν ὑπὸ πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα.
 ἢ δ' ὑποκυσαμένη Πελίην τέκε καὶ Νηλέα,
 τὼ κρατερῶ θεράποντε Διὸς μέγαλοιο γενέσθην 255
 ἀμφοτέρω· Πελῆης μὲν ἐν εὐρυχόρῳ Ἰωλκῶ
 ναῖε πολύρρητος, ὁ δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι.
 τοὺς δ' ἐτέρους Κρηθῆϊ τέκεν βασιλεία γυναικῶν.
 Αἴσονά τ' ἠδὲ Φέρητ' Ἀμυθάονά θ' ἰππιόχαρμην.
 Τὴν δὲ μέτ' Ἀντιόπην ἴδον, Ἀσωποῖο θύγατρα, 260
 ἢ δὴ καὶ Διὸς εὐχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι,
 καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφιονά τε Ζῆθόν τε,
 οἱ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἐπταπύλοιο,
 πύργωσάν τ', ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο
 ναιέμεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερῶ περ ἐόντε. 265
 Τὴν δὲ μετ' Ἀλκμήνην ἴδον, Ἀμφιτρύωνος ἄκοιτιν,
 ἢ ῥ' Ἡρακλῆα θρασυμέμονα θυμολέοντα

τη γενιά της ιστορούσε· ἐγὼ δε πάλι ὅλες ανεξαιρέτως τις ρωτούσα.
 Τυρῶ Εκεῖ λοιπὸν πρώτην ἐγὼ εἶδα την Τυρῶ που εἶχε πατέρα ἐνδοξο, 235
 (στ. 235-59)
 ἢ ἡ οποία ἔλεγε πως ἦταν γόνος του ξακουσμένου Σαλμωνέα,
 ἔλεγε ἀκόμη ὅτι υπῆρξε γυναῖκα του Κρηθέα, γιου του Αἰόλου·
 αὐτὴ τον ποταμὸ ἐρωτεύθηκε, τον θεῖο Ἐνιπέα,
 ο ὁποιος κάλλιστος πολὺ ἀπὸ τους ποταμοὺς ῥεῖ πάνω στη γη,
 και συχνά στου Ἐνιπέα τα ωραία ρεύματα περιφερόταν. 240
 Αὐτοῦ λοιπὸν παίρνοντας τη μορφή ο Κοσμοσείστης, που την γην συνέχει,
 στις ἐκβολές του ὅλο δίνες ποταμοῦ ἐκεῖ πλάι της πηγῆ και πλάγιασε·
 και το φουσκωμένο κύμα γύρω του στάθηκε, ὅπως ψηλὸ βουνό,
 κυρτοειδῶς, ἔτσι που το θεὸ και τη θνητὴ γυναῖκα κάλυψε.
 Ἐλύσε την παρθενικὴ της ζώνη και ὕπνο ἔχυσε στα μάτια της. 245
 Ὅταν λοιπὸν τα ἔργα της ἐρωτικῆς φιλότητας τέλεσεν ο θεός,
 την ἔπιασε ἀπ' το χέρι και λόγια εἶπε και ὀνόμαζε·
 «Να χαίρεσαι, γυναῖκα, με τη φιλότῃτα, κι ὅταν γυρίσει ο χρόνος
 στο φως θα φέρεις τέκνα λαμπρά, μια και δεν εἶναι ἀγόνα τα κρεβατώματα
 των ἀθανάτων· αὐτὰ ἐσύ θα αναθρέψεις και θα φροντίσεις. 250
 Τώρα να πας στο σπίτι σου, μείνε σιωπηλὴ, μην ἀναφέρεις τ' ὀνομά μου·
 ἐγὼ ἀλήθεια εἶμαι ο Ποσειδάωνας που την γη κάνει και τρέμει.»
 Ἐτσι ἀφοῦ εἶπε καταδύθηκε στο κυματώδες πέλαγος.
 Κι ἐκεῖνη μένοντας ἐγκυος στον κόσμο ἔφερε τον Πελία και τον Νηλέα,
 οι ὁποῖοι κραταιοὶ θεράποντες του Δία του μεγάλου ἐγέναν 255
 κι οι δύο· κι ο μεν Πελίας στην ἀνοιχτόχωρη Ἰωλκὸ ἔμενε
 πλούσιος σε βοσκήματα, ἐνῶ ο δεῦτερος στην Πύλο την ἀμμόλοφη.
 Τους ἄλλους (γιους της) γέννησε με τον Κρηθέα μες στις γυναῖκες ἡ βασίλισσα.
 Τον Αἴσονα, τον Φέρητα, τον Ἀμυθάονα ἐπίσης που εἶχε χαρὰ τις ἀρματομαχίες.
 Ἀντιόπη Μετά την Ἀντιόπη εἶδα, τη θυγατέρα του Ἀσωπού, 260
 (στ. 260-65)
 ἢ ἡ οποία στην ἀγκαλιὰ του Δία καυχόταν πως κοιμήθηκε,
 γι' αὐτὸ και γέννησε δύο γιους, τον Ζῆθο και τον Ἀμφίονα,
 οι ὁποῖοι πρῶτοι τη Θήβα την ἐπτάπυλη θεμελίωσαν
 κι οχύρωσαν με πύργους, μια και δεν ἦταν δυνατόν ἀπύργωτη
 να κατοικούν τη Θήβα την ευρύχωρη, ὅσο κι αν ἦταν κραταιοί. 265
 Ἀλκμήνη Μετά εἶδα την Ἀλκμήνη, ὀμόκλινη του Ἀμφιτρύωνα,
 (στ. 266-68)
 ἢ ἡ οποία τον Ἡρακλῆ γέννησε με το θρασύ μυαλό και τη ψυχὴ